

jest podotknouti vzhledem k vývodům stížnosti jen ještě toto: Podle § 65 nesp. říz. jest pozůstalostní soud, kdykoliv se doví, že zůstavitel projevil svou poslední vůli ústně, povinen, a to z úřadu, by — není-li tu vyhotovený a vlastní rukou podepsaný zápisek podle § 585 obč. zák. — vyslechl všechny svědky tohoto ústního posledního pořízení. Je-li však, jak nařizuje zákon, pozůstalostnímu soudu postupovati při tom z úřadu a nařídil-li zákon výslech všech svědků bez rozdílu, nemůže pozůstalostní soud této úřední povinnosti sprostiti ani ta okolnost, že někdo z účastníků pozůstalostního jednání tvrdí, že některý z těchto svědků jest podle § 594 obč. zák. nezpůsobilým svědkem. Soud jest podle § 65 nesp. říz. povinen slyšeti i tohoto svědka, jelikož teprve jeho výslechem jest zjistiti i okolnosti, na nichž závisí platnost posledního pořízení, čímž jest zajisté i otázka způsobilosti svědka podle § 594 obč. zák. (Srov. Kom. Schuster str. 118 a Rintelen str. 57).

Čís. 10491.

Opětná dražba (§ 154 ex. ř.).

Při řešení otázky, zda vydražitel nesložil včas řádně nejvyšší podání, nelze míti zřetel jen ke stavu věci až do roku nebo do rozhodnutí o rozvrhu nejvyššího podání, nýbrž jest přihlížeti i k dalšímu vývoji věci až do dne rozhodnutí o návrhu na opětnou dražbu.

Prohlásil-li věřitel, že pohledávku vážnoucí pro něho mimo jiné též na vydražených nemovitostech nechá na nich váznouti k převzetí vydražitelem, byl, vydraživ nemovitost, sprostěn povinnosti složit část nejvyššího podání, připadající na převzaté části této pohledávky.

Simultanní pohledávky.

Předpis § 222 ex. ř. není velící povahy, nýbrž dovoluje odchylku dohodou účastněných osob. Souhlasu vydražitelů ostatních v téže exekuci prodáváných nemovitostí aneb pozdějších knihovních věřitelů není k této dohodě třeba.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, R I 1012, 1013/30).

Soud první stolice zamítl návrh na opětnou dražbu. Rekursní soud ji povolil.

Nejvyšší soud k dovolacím rekursům Boženy K-ové a firmy Josef B. obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Prvý soud nevydal dosud rozvrhové usnesení. Jeho rozhodnutí, zda knihovní pohledávka firmy Josef B. ve výši 80.000 Kč jest či není pohledávkou kauční a jak s pohledávkou tou má býti při rozvrhu naloženo, není proto dosud známo a nelze mu ani předbíhati. Toho však ani není třeba při řešení otázky, o niž nyní jde, zda řečená firma jako vydražitelka určité části nemovitostí dražbou prodáváných nesložila včas řádně nejvyšší podání a tím zavdala příčinu k tomu, by proti ní byla povolena opětná dražba. Při řešení této otázky nelze míti zřetel k stavu věci jen až do roku neb do rozhodnutí o rozvrhu nejvyššího podání,

(srov. rozh. čís. 1430 sb. Gl. Ung), nýbrž jest přihlížeti též k dalšímu vývoji věci až do dne rozhodnutí o návrhu na opětnou dražbu. Jest proto v souzeném případě míti zřetel též k podání firmy Josef B. z 30. července 1930, podle něhož její pohledávka jest a také ke dni příklepu alespoň z nejvalnější části byla prý po právu a v němž prohlašuje že částku nejvyššího podání, připadající na tuto její pohledávku, nadále ponechá na nemovitostech do exekuce vzatých váznouti k převzetí vydražitelem. Pokud jednotliví vydražitelé s tímto jejím prohlášením jsou co do nemovitostí jimi vydražených srozuměni, není překážky, by na ně připadající část pohledávky nepřevzali, třebaže by pohledávka ta jako pohledávka simultánní měla býti podle § 222 ex. ř. zaplacená hotově. Tento předpis není velící povahy, nýbrž dovoluje odchylku dohodou zúčastněných osob, jakž plyne z § 214 druhý odstavec a 222 první odstavec ex. ř. (srov. rozh. čís. 196 sb. býv. min. spr. ve Vídni a rozh. čís. 5955 sb. n. s.). Souhlasu vydražitelů ostatních v téže exekuci prodáváných nemovitostí nebo pozdějších knihovních věřitelů není k této dohodě třeba, protože jí nejsou ve svých právech nijak dotčeni. Zejména pozdější věřitelé nemohou zasahovati do práva předchozího věřitele, by své právní poměry o svých pohledávkách s původním dlužníkem aneb s vydražitelem, najmě o jejich zaplacení nebo převzetí upravil podle vlastního úsudku. Ana tedy firma Josef B. jako věřitelka prohlásila, že knihovní pohledávku váznoucí pro ni mimo jiné též na nemovitostech jí a stěžovatelkou Boženou K-ovou vydražených nechá na těchto nemovitostech váznouti k převzetí vydražiteli, byla právě tak jako stěžovatelka Božena K-ová, jež s tímto postupem souhlasila, zproštěna povinnosti, složití část nejvyššího podání, připadající na převzaté části této pohledávky. Při tom může zůstatí úplně stranou otázka, pokud firma Josef B. a synové by snad byla povinnosti, složití část nejvyššího podání připadajícího na její pohledávku zajištěnou na nemovitosti jí vydražené, zproštěna též z důvodu konsolidace, pro sloučení práva a závazku v její osobě (§ 470 a 1445 a násl. obč. zák.). Již podle zásad shora vyložených, nebyly návrhy na povolení opětné dražby odůvodněné, jestliže pohledávka firmy Josef B. skutečně jest takovou částkou po právu, že její poměrná část, jež připadá na nemovitosti jí a Boženou K-ovou vydražené, činí tolik, by započtením též částek těmito vydražiteli složených na nejvyšší podání v hotovosti, bylo nejvyšší podání řádně zaplacené. Ježto v této příčině rekusem vymáhající věřitelka rozhodnutí prvního soudu nenapadala, zejména nenapadala správnost výpočtu v podání firmy Josef B. ze dne 30. července 1930, bylo změnou usnesení rekursního soudu obnoviti rozhodnutí soudu prvního.

Čís. 10492.

Prozatímní opatření proti dědici.

Lhostejno, že dlužníku nenapadlo z dědictví jmění, jehož se týká prozatímní opatření, nýbrž jiné jmění. Jde na vrub navrhovatele, týkal-li se návrh jmění, jež nepatří odpůrci.